

Tajná náuka rosekruciánov
 Večný Prapôvodca
 V Tajnej náuke
 rosekruciánov
 nájdeme nasledovný
 aforizmus stvorenia:
 Prvý aforizmus
 I. Večný Prapôvodca
 bol zavinutý v Spánku
 Kozmickej Noci.
 Svetla tam nebolo:
 pretože Plameň Ducha
 ešte nebol rozdúchaný.
 Času tam nebolo: pretože
 Zmena ešte nenastala.
 Vecí tam nebolo:
 pretože Forma sa ešte
 nestelesnila.
 Činov tam nebolo:
 pretože tam neboli žiadne
 Veci, ktoré by konali.
 Páry Protikladov
 tam neboli: pretože
 tam neboli žiadne Veci,
 ktoré by prejavili Polaritu.
 Večný Prapôvodca,
 bezdôvodný, neviditeľný,
 nemenný, nekonečný,
 odpočíval v nevedomom
 bezsenom spánku.
 Iné než Večný Prapôvodca
 tam bolo Nič, buď
 Skutočné alebo Zdanlivé.
 V tomto Prvom Aforizme
 Stvorenia
 je rosekruciánsky študent
 vedený k tomu, aby venoval
 pozornosť konceptu
 Nekonečného Zdroja
 Všetkých Vecí –
 Večnému Prapôvodcovi,
 „z ktorého všetky veci
 pochádzajú“.
 Večný Prapôvodca –
 Nekonečný Nezjavný
 je u rosekruciánov
 reprezentovaný
 symbolom kruhu,
 nemajúc nič mimo seba
 ani nič vo vnútri.

Avšak kruh nesmie
 byť interpretovaný
 ako vyjadrenie myšlienky
 ohraničenosti;
 úmyslom je skôr vyjadriť
 myšlienku neohraničenosti.
 Tento symbol, aj keď je
 najlepší možný pre tento účel,
 je nedostatočný –
 a to z toho dôvodu,
 že je nemožné
 znázorniť Nekonečno
 konečným symbolom.
 Jediný adekvátny symbol
 Večného Prapôvodcu
 by bol ten
 z Nekonečného Priestoru,
 a taký samozrejme nemôže
 byť reprezentovaný nejakým
 znakom, pretože nezáleží
 na tom, aký veľký by bol
 kruh nakreslený, vždy by bol
 Priestor mimo neho.
 Ale uvedomujúc si
 nemožnosť
 adekvátneho symbolu,
 dávni rosekruciáni
 prijali prázdny kruh
 ako najlepší možný
 ohraničený symbol
 pre Nekonečné Nezjavné.
 Koncept Nekonečného
 Priestoru bol vždy
 rosekruciánmi považovaný
 za najlepší možný koncept,
 s ktorým je možné uvažovať
 o Nekonečnom Nezjavnom,
 pretože to druhé vlastne
 nemôže byť „myšlienkou“
 vo vedomí Vecí,
 a vedomie je
 schopné uvažovania
 iba o Veciach.
 Striktne povedané,
 Nekonečné Nezjavné
 je skôr „Nič“ než „Tvor“
 a predsa
 nie také „Nič“
 ktoré znamená „nič-otu“
 alebo „nulu“ ale skôr

také „Nič“,
 ktoré znamená
 „Možnosť Všetkého“,
 bez obmedzení
 Vecnosti.“
 Nekonečný Priestor
 nemožno považovať
 za „Vec“, pretože nemá
 vlastnosti „Veci“.
 A predsa mu nemôže byť
 popretá existencia
 a prítomnosť.
 Približne povedané,
 môže byť definovaný ako
 „Žiadna-Vec,
 ktorá v sebe zahŕňa
 možnosť nekonečnej
 Vecnosti,
 alebo nekonečnej možnosti
 Vecí.“
 Nekonečný Priestor
 musí byť uvažovaný
 ako Absolútna Nádoba
 Všetkého, či už
 Zjavného alebo Nezjavného
 – pretože mimo
 Nekonečného Priestoru
 existuje iba Ničota
 alebo striktnejšie povedané,
 neexistuje žiadny vonkajšok
 Nekonečného Priestoru.
 Nekonečný Priestor bol preto
 vždy prijímaným
 tajomným a ezoterickým
 symbolom,
 pomocou ktorého boli
 ľudia schopní „uvažovať o“
 Nekonečnom Nezjavnom
 – Večnom Prapôvodcovi –
 zavinutom v Spánku
 Kozmickej Noci.
 V jednom zo starodávnych
 tajomných katechizmov
 bola položená otázka:
 „Čo je to,
 čo vždy bolo, je teraz,
 a večne bude,
 či už existuje Vesmír
 alebo nie
 a či existujú bohovia

alebo nie?“
A odpoveď je: „Priestor!“
Sila tohto symbolu
Nekonečného Priestoru
naznačujúceho
Nekonečné Nezjavné,
je vnímaná vtedy, keď
sa myseľ pokúša uvažovať
alebo si len predstaviť
neprítomnosť Nekonečného
Priestoru – buď ako
neprítomnosť pred jeho
stvorením, alebo ako
neprítomnosť po jeho zničení.
Bude samozrejme zistené,
že pre ľudskú myseľ
a ľudskú predstavivosť
je nemožné uvažovať o tom,
že Priestor chýba
v oboch udalostiach.
Myseľ je prinútená
uvažovať o Priestore
ako o Nekonečnom
a o Večnom, bez ohľadu na
čokoľvek iné, čo je pojímané
buď ako prítomné alebo
neprítomné v každom čase,
v minulosti, prítomnosti či
budúcnosti. A zároveň
myseľ zisťuje, že nie je
schopná definovať Priestor
ako Vec – a predsa
sa neodvažuje považovať ho
za Nič alebo za Nulu.
Je zistené,
že o Nekonečnom Priestore
musí byť vždy uvažované
ako o nevyhnutne večne
prítomnom, a predsa vždy
oslobodenom od obmedzení
Vecí.
A čo viac, keďže
Nekonečný Priestor
je neviditeľný a mimo dosah
ostatných zmyslov,
nemôže byť „poznáný“
či poznávaný ako Vec.
Myšlienka týkajúca sa toho
musí vždy hlásiť
„nie toto, nie tamto“

týkajúca sa toho;
a zodpovedá vyhláseniu
dávneho mudrca
o Realite, že:
„Podstata Bytia
je bez vlastností,
beztvará,
zbavená rozdielov
a nepodmienená.
(Podstata Bytia) je odlišná
od toho, ktoré poznáme
a od toho,
ktoré nepoznáme.
Slová a myslenie sa od toho
odvrátia bez toho, že by to
našli. Múdry odpovie len
mlčaním na všetky otázky
týkajúce sa povahy toho.
Na všetky názory
týkajúce sa jeho kvalít,
vlastností a atribútov,
múdry jednoducho odpovie:
‘neti, neti’ –
‘nie toto, nie tamto!’
o TOM múdry jednoducho
prehlási ‘To JE.’“
A ako povedali iní
starodávni mudrci:
„Predstavivosť,
chápanie
a abstraktné uvažovanie
sa vždy bude márne usilovať
znázorniť Nekonečné;
pretože žiaden tvar
konečnosti (ku ktorej patria aj
myslenie a reč) nedokáže
vyjadriť Nekonečné,
ani že to, čo je ohraničené
časom, nedokáže vyjadriť to,
čo je Bezčasové a Večné;
a tak isto ani myslenie,
ktoré vyplýva z príčinnej
postupnosti, nedokáže
pochopiť Bezpríčinné,
Samo – Existujúce.“
Takže v každom smere
a z každého uhla pohľadu
objavíme, že koncept
Nekonečného Priestoru
je vznešený a dôstojný

symbol TOHO,
čo myslíme, keď sa
snažíme uvažovať
o Nekonečnom Nezjavnom –
o Podstate Bytia
pred Prejavením
do Aktivity a Formy.
Prvý Aforizmus vyhlasuje,
že „Večný Prapôvodca
bol zavínutý v Spánku
Kozmickej Noci.“
V tejto vete je odkaz
na to učenie,
ktoré sa týka
Kozmických Dní a Noci,
ktoré pod niektorými
z mnohých mien možno nájsť
v základoch všetkých
ezoterických učení
a tajomných filozofií.
Najvyššia ľudská
a nadľudská inteligencia
dosvedčili skutočnosť,
že Rytmus žije v, a prejavuje
sa prostredníctvom
Kozmu –
od najmenšieho bodu
Zjaveného Bytia
až po Úplnosť Bytia,
je zistené, že bude večne
existovať prítomnosť
a prejavenie Rytmu.
Z vyšších tajných
zdrojov informácií
je nám oznámená skutočnosť,
že VŠETKO
sa prejavuje striedavo
vo veľkých periódach
Zjavenia (nazývaných
Kozmické Dni),
po ktorých nasleduje
podobne veľké obdobie
Nezjavenia (nazývané
Kozmické Noci).
Počas Kozmickej Noci
Večný Prapôvodca
existuje akoby zavínutý
v nevedomom
a bezsennom spánku,
z ktorého sa s príchodom

Úsvitu nového Kozmického
Dňa postupne prebúda
k Zjaveniu.
Kozmický Deň sa potom
postupne premieňa
na Šero,
ktoré pomaly ale isto
potemnieva do Kozmickej
Noci, kedy je všetko opäť
tiché a pokojné.
A tak ďalej a ďalej
v nekonečnej postupnosti
a opakovaní –
v nekonečnom rytme –
Kozmos predstavuje
túto postupnosť
Dní a Nocí:
Zjavenia a Nezjavenia.
A takto to bolo
na veky vekov
a bude to pokračovať
na veky vekov,
bez konca, bez ustania,
bez prerušenia.
Také je oznámenie
múdrych a osvietených
učiteľov tejto rasy.
Veľký okultný učiteľ
napísal o tomto učení:
„Ezoterická Doktrína učí,
tak ako budhizmus,
brahmanizmus
a dokonca Kabala,
že od večnosti existuje jediná
nekonečná a nepoznaná
Podstata a v pravidelných
a harmonických
postupnostiach je
buď pasívna alebo aktívna.
V poetickej frazeológii Manu
sú tieto podmienky nazývané
‘Dni’ a ‘Noci’ Brahmy.
To posledné spomenuté
buď ‘bdie’ alebo ‘spí’.
Pri uvedení do aktívneho
obdobia, hovorí
Tajná Doktrína,
expansion tejto
Božskej Podstaty
z vonku do vnútra

a z vnútra von,
sa deje v poslušnosti voči
večnému a nemennému
zákonu a javový
alebo viditeľný vesmír
je konečným výsledkom
dlhej postupnosti
kozmickej sily
takto postupne
uvedených do pohybu.
Podobným spôsobom,
keď sa vráti pasívny stav,
udeje sa zmrazenie
Božskej Podstaty
a predchádzajúca práca
stvorenia je postupne
odčinená.
Viditeľný vesmír
sa stáva rozdrobeným,
jeho hmota sa rozptyľuje
a ‘temnota’
osamotená a jediná
premýšľa ešte raz nad
tvárou ‘hlbiny’.
Použijúc metaforu
z Tajných Kníh,
ktorá jasnejšie vyjadri
túto myšlienku,
výdych
‘nepoznanej podstaty’
vytvorí svet
a nádych spôsobí
jeho zánik.
Tento proces pokračuje
od večnosti
a náš súčasný vesmír
je iba jedným
z nekonečnej série,
ktorá nemá žiaden začiatok
a nebude mať žiaden koniec.“
V tomto spojení,
študent Herberta Spencera
objaví
v starodávnych tajných
doktrínach a učeniach
netušený pevný základ
pre učenie
jeho moderného majstra.
Spencer vo svojom učení
o univerzálnej prítomnosti

a aktivite Rytmu
len opakuje staré tajné
učenia na túto tému.
Povšimnite si nasledovné
z pera moderného proroka
Evolúcie: „Zjavne,
univerzálne koexistujúce
sily príťažlivosti
a odpudivosti,
ktoré ako sme videli,
vyžadujú rytmus
vo všetkých malých zmenách
v celom vesmíre,
taktiež vyžadujú rytmus
v úplnosti zmien
– vytvárajú teraz
nezmerateľné obdobie,
počas ktorého
prevládajúce sily príťažlivosti
spôsobia vesmírne zhustenie,
a potom
nezmerateľné obdobie,
počas ktorého
prevládajúce
sily odpudivosti spôsobia
vesmírne rozptýlenie
– alternatívne éry
Evolúcie a Zániku.“
Prvý Aforizmus
ďalej uvádza:
„Svetla tam nebolo:
pretože Plameň Ducha
ešte nebol rozduchaný.“
Toto je schopné dokázať
„tvrdý výrok“ tým,
ktorí majú iba
polovičnú pravdu
a neuvedomujú si existenciu
tej druhej polovice,
uvažujú o Nekonečnej
Skutočnosti ako o Duchu,
ktorého je Plameň
samozrejme tajným
a ezoterickým symbolom.
Ale najlepšia starobylá
múdrosť, ako bola vyslovená
najstarostlivejšími učiteľmi,
vždy učila tých,
ktorí boli schopní poznať
celú pravdu,

že nielen v pozadí Hmoty
ale aj v pozadí Ducha
zotrúva Večná
a Nekonečná Podstata,
ktorá nie je ani Duchom
ani Hmotou, ale ktorá
je nepodmieneným,
koreňom a zdrojom
ako Ducha tak aj Hmoty.
Svetlo a Plameň
– tieto dva všeobecne
uznávané ezoterické
a tajné symboly Ducha –
majú za sebou
„nesvietiacu a nehrejúcu“
Podstatu Svetla a Žiary.
Nekonečná Realita
je Podstatou Duchovného
Svetla a Plameňa – nie
Svetlom a Plameňom
samotným. Študentovi
pomôže pochopiť túto
pravdu, ak bude rozjímať
o plameni lampy, sviečky,
plynu alebo o akomkoľvek
inom druhu fyzického
plameňa. Pochopí,
že pod a v centre plameňa
je prítomné temné,
priehľadné „niečo“,
čo je „podstatou“,
z ktorej vychádza
samotný Plameň,
a z čoho si berie
podporu a výživu.
V tajnej terminológii
náprotivok tohto
na vyšších rovinách Bytia
je nazývaný
„Temný Plameň“ –
je to Podstata
Plameňa a Svetla,
nie Plameň a Svetlo samotné.
Ako povedal starodávny
spisovateľ: „Podstata
je ‘duchom ohňa’
a nie Oheň samotný,
vlastnosti Ohňa, ako sú
teplo, plameň a svetlo,
nie sú atribúty tejto

Podstaty ale skôr Ohňa,
ktorého je táto Podstata
Príčinou.“